

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/20/2025
Identifikačné číslo spisu:	4118203084
Dátum vydania rozhodnutia:	13.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4118203084.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobkyne A. E. L., narodenej XX. G. XXXX, X., F. X, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Lieskovským, Nitra, Farská 40, proti žalovaným 1/ Š. H.Z., narodenému XX. C. XXXX, Y., P.Z. XXX/XX, zastúpenému advokátkou JUDr. Tatianou Dlhošovou, Bratislava, Lazaretská 23, 2/ H. H., narodenému XX. C. XXXX, Č. K., Y., X. XX/XX, 3/ J. H.F., narodenému X. E. XXXX, Z. XXX, o zaplatenie 1000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 9C/2/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. októbra 2024 sp. zn. 2Co/16/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 2. októbra 2024 sp. zn. 2Co/16/2024 z r u š u j e v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9C/2/2019-357 z 10. mája 2023 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 333,33 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 19. mája 2017 do zaplatenia; uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 333,33 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 19. mája 2017 do zaplatenia; uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 333,33 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 19. mája 2017 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania žalobu zamietol. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 91,34 % proti žalovaným 1/ až 3/.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 451 ods. 1 a 2 a § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 460, § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania vecne ustálil, že predmetom konania bol nárok žalobkyne voči žalovaným 1/ až 3/ na vrátenie sumy 1000 eur s príslušenstvom z titulu vrátenia časti kúpnej ceny zaplatenej na základe ústne uzavretej zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, predmetom ktorej bola garáž nachádzajúca sa v k. ú. X. so súpisným č. XXXX. K predaju garáže nedošlo z dôvodu smrti predávajúcej právnej predchodkyne žalovaných 1/ až 3/, ktorí sú jej dedičmi. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa si pôvodne prenajímala garáž a dohodla sa s

právnou predchodkyňou žalovaných na jej kúpe. Spornou skutočnosťou bolo zaplatenie kúpnej ceny. Žalobkyňa v spore predložila tri čestné prehlásenia, z ktorých je zrejmy úmysel kúpiť garáže a odovzdanie časti kúpnej ceny vo výške 3000 eur v troch splátkach v celkovej sume 1000 eur a to dňa 30. apríla 2016 v sume 200 eur, dňa 6. novembra 2016 v sume 100 eur a dňa 19. novembra 2016 v sume 700 eur. Všetky prehlásenia boli podpísané právnou predchodkyňou žalovaných 1/ až 3/ ako predávajúcou. K odovzdávaniu peňazí malo dôjsť v byte predávajúcej v hotovosti. Žalovaní v spore namietali nepravdivé tvrdenia žalobkyne. Tvrdili, že ich matka a predávajúca bola chorá, stará a dementná, preto spochybniť podpis na čestných prehláseniach, o ktorom tvrdili, že nie je jej vlastným podpisom. Z predložených lekárskeho správ však vyplynulo, že právna predchodkyňa žalovaných hoci mala zdravotné problémy, bola orientovaná, pri vedomí, artikulovala a bola aktívna. Až v poslednej správe zo 7. decembra 2016 o preklade právnej predchodkyne žalovaných z Fakultnej nemocnice X. do Špecializovanej nemocnice sv. R. vyplýva, že pacientka pre svoj zdravotný stav nebola schopná podpisu. Ani v jednej zo správ sa neuvádza táto skutočnosť, ani údaje o demencii pacientky. V konaní bolo preukázané, že žalovaní 1/ až 3/ sú synmi zomrelej predávajúcej a jej dedičmi a spolu so svojou matkou mali kontakt iba sporadicky. O jej finančné a iné záležitosti sa nestarali a navštevovali ju občas. Súdu nepredložili žiaden originál podpisu svojej matky z posledných rokov, ktorý by nasvedčoval tvrdeniu, že podpisy na listinách nie sú jej vlastným podpisom. Na predložených fotokópiách je viditeľné, že sa podpisy matky žalovaných mierne líšia a nie sú úplne identické. Preskúmaním čestných prehlásení z 30. apríla 2016, z 19. novembra 2016 a zo 6. novembra 2016 a podpisov predávajúcej súd prvej inštancie ustálil, že podpis patrí staršiemu človeku, matka žalovaných mala 78 rokov, podpisy vykazujú mierne odlišnosti, ktoré mohli byť zapríčinené uvedenými vplyvmi, ale s istotou by pravosť podpisu mohol posúdiť iba znalec v rámci vykonaného znaleckého dokazovania, ktorý návrh však žalovaní nepredložili. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenie najmä žalovaných 1/ až 2/ o tom, že sa nejedná o podpis ich matky za ničím nepreukázané a účelové. V konaní bola spornou skutočnosťou prevzatie sumy 700 eur dňa 19. novembra 2016, čo bol zároveň deň, kedy právna predchodkyňa žalovaných bola hospitalizovaná na Kardiologickej klinike Fakultnej nemocnice X. a následne dňa 7. decembra 2006, kedy bola preložená do Špecializovanej nemocnice R. R. B. X.. S., kde zomrela dňa XX. G. XXXX. Žalobkyňa tvrdila, že peniaze odovzdala do rúk právnej predchodkyne žalovaných dňa 19. novembra 2016 v dopoludňajších hodinách v jej byte a to v hotovosti, čo obe potvrdili svojím podpisom. V byte sa mal v tom istom čase nachádzať aj druh predávajúcej pán Y. Žalovaní namietali, že v ten deň bola ich matka v ťažkom stave hospitalizovaná, nebola spôsobilá podpísať prevzatie peňazí, ani posúdiť následky takéhoto úkonu. Citujúc obsah lekárskeho správ súd prvej inštancie skonštatoval, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že právna predchodkyňa žalovaných bola v deň hospitalizácie t. j. dňa 19. novembra 2016 spôsobilá na právne úkony, schopná podpisu a tiež schopná posúdiť následky svojho konania. Nepotvrdili sa vyjadrenia o tom, že pre ťažký zdravotný stav nemohla prevziať peniaze od žalobkyne a prevzatie peňazí potvrdiť svojím podpisom. Fakt, že právna predchodkyňa žalovaných bola psychicky v poriadku uviedol i svedok O.U. Y., ktorý žil s právnou predchodkyňou žalovaných 10 rokov v spoločnej domácnosti. Tiež uviedol, že dňa 19. novembra 2006 jej volal sanitku asi okolo 10.00 hod. Potvrdil, že žalobkyňa chodila k nim do bytu, ale nevedel za akým účelom. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalovaní neboli prítomní pri prevoze svojej matky do nemocnice, a teda nemali priamu vedomosť o tom, v akom psychickom a fyzickom stave sa nachádzala v uvedený deň. Z tohto dôvodu preto tvrdenia žalovaných nepovažoval za preukázané. Za preukázané však považoval prevzatie peňazí dňa 19. novembra 2016 v ranných, resp. v doobedňajších hodinách. Až následne v priebehu hospitalizácie sa jej stav zhoršil a dňa 7. decembra 2017 už nebola schopná podpisu. Na základe uvedeného teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa uzavrela s matkou žalovaných ústnu zmluvu o budúcej kúpnej zmluve a preukázala, že odovzdala právnej predchodkyňi žalovaných časť kúpnej ceny v troch splátkach celkom v sume 1000 eur. Naopak žalovaní, ktorí po celý čas súdneho sporu tvrdili, že si žalobkyňa predaj garáže vymyslela, či už z nevedomosti alebo úmyselne súd zavádzali a to zrejme s cieľom vyhnúť sa zaplateniu bezdôvodného obohatenia, ktoré na úkor žalobkyne získali. V danom prípade žalobkyňa plnila právnej predchodkyňi žalovaných na základe zmluvy o budúcej zmluve, ktorá napokon nebola uzavretá a právny dôvod plnenia odpadol. Kúpna zmluva sa nerealizovala a zaplatená časť kúpnej ceny mala byť vrátená žalobkyňi. Žalovaní 1/ až 3/ ako dedičia poručiťky zodpovedajú za dlhy ich matky do výšky nadobudnutého dedičstva. Čistá hodnota dedičstva bola stanovená vo výške 60 992,95 eura, čo

preukazuje zodpovednosť žalovaných 1/ až 3/ za dlh poručiťky voči žalobkyni v sume 1000 eur. Z titulu uplatneného príslušenstva si žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania vo výške 5 % od 1. marca 2017. Začiatok omeškania žalovaných súdu riadne neodôvodnila, preto súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania až od 19. mája 2017 do zaplattenia z dôvodu, že uznesenie o prejednaní dedičstva po nebohej poručiťke sp. zn. 18D/14/2017, Dnot 19/2017 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18. mája 2017, čo súd považoval za právnu skutočnosť majúcu vplyv na začiatok omeškania žalovaných s plnením dlhu žalobkyne. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie vyhovel v časti žalobe o zaplattenie sumy 1000 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia z právneho úkonu, ktorý odpadol a sčasti vyhovel nároku na zaplattenie úroku z omeškania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) so stanovením pomeru úspechu žalobkyne v spore v rozsahu 91,34 %.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 2. októbra 2024 sp. zn. 2Co/16/2024 odmietol odvolanie žalovaného 1/ voči výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie; zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Zmenil výrok o trovách konania v časti týkajúcej sa žalovaného 1/ tak, že žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v pomere 100 %.

2.1. Odvolací súd posudzujúc odvolanie žalovaného 1/ v rozsahu uplatnených dôvodov dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, preto zmenil napadnutý výrok a žalobu zamietol (§ 388 CSP). Konštatoval, že v danom prípade ide o žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplattenia dlhu poručiťky od jej dedičov, citujúc ustanovenie § 470 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Keďže odvolanie podal len žalovaný 1/ proti výroku o uložení mu povinnosti nahradiť pomernú časť z dlhu, ktorá na neho pripadá podľa pomeru, v akom dedil. Žalovaný 1/ je oprávnenou osobou na podanie odvolania len do výroku I. i napriek tomu, že podal odvolanie voči celému rozsudku t. j. proti výrokom II. a III., ktorými bola uložená povinnosť žalovanému 2/ a 3/, ktoré výroky sa žalovaného 1/ netýkali. Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ voči výrokom II. a III. odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

2.2. Vo vzťahu k podanému odvolaniu žalovaným 1/ konštatoval, že z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil skutkový stav, keď uviedol, že všetky tri prehlásenia sú podpísané právnu predchodkyňou žalovaných. Rovnako nesprávne vyhodnotil a považoval za preukázané, že dňa 19. novembra 2016 bola právna predchodkyňa žalovaných schopná podpísať čestné prehlásenie a prevziať peniaze. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že dňa 19. novembra 2016 bola o 8:57 hod. právna predchodkyňa žalovaných vyšetrená na oddelení urgentnej medicíny Fakultnej nemocnice X. a následne odoslaná na hospitalizáciu na JIS Kardiologickej kliniky Fakultnej nemocnice X.. Jej druh pán Y. uviedol, že okolo 10:00 hod. jej volal sanitku. Žalobkyňa tvrdila, že medzi 9:00 a 10:00 hod. mala odovzdať v uvedený deň peniaze v sume 700 eur právnej predchodkyňi žalovaných, za prítomnosti pána Y.. Odvolací súd však k uvedenému uviedol, že na predložnom čestnom prehlásení, ktorým preukazovala prevzatie sumy 700 eur právnu predchodkyňou žalovaných je uvedené, že peniaze prevzala dňa 20. novembra 2016 čo je vylúčené, nakoľko v tom čase bola hospitalizovaná. Rovnako ani časový údaj prevzatia peňazí nebol preukázaný z dôvodu, že v čase o 8:57 hod. bola vyšetrená na Oddelení urgentnej medicíny Fakultnej nemocnice X.. Svedok Y., druh právnej predchodkyne tvrdil, že jej volal sanitku okolo 10:00 hod. doobeda, avšak nebolo v konaní preukázané, že by z vyšetrenia na urgentnom príjme bola právna predchodkyňa žalovaných poslaná domov s tým, aby si volala sanitku a dostavila sa na hospitalizáciu. Uvedené odvolací súd vyhodnotil ako málo pravdepodobné, keďže z vyšetrenia na urgentnom príjme vyplynulo, že bola nariadená hospitalizácia. Aj keby na chvíľu právna predchodkyňa medzi vyšetrením na urgentnom príjme a hospitalizáciou bola doma, podľa názoru odvolacieho súdu sa to javí ako málo pravdepodobné, že by v takejto situácii riešila prevzatie peňazí. Navyše žalobkyňa tvrdila, že pri odovzdaní peňazí bol prítomný pán Y., ktorý však uvedené tvrdenie vo svojej výpovedi poprel. Na základe uvedeného následne odvolací súd tiež ustálil, že aj voľným okom je viditeľné, že podpis na prehlásení z 19. novembra 2016 oproti podpisu poručiťky na prehlásení zo 6. novembra 2016 ako aj podpisu na prehlásení z 30. septembra 2016 je iný, omnoho úhladnejší. Nie je ani správny záver súdu prvej inštancie, že žalovaní nenavrhli znalecké dokazovanie na pravosť podpisov. V spise na č. l. 52 v podanom odpore proti platobnému rozkazu žalovaný 1/ uviedol,

že v prípade spornosti jeho tvrdenia navrhol, aby súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru písmo-znalcstva. Odvolací súd vzhľadom k faktu, že dňa 19. novembra 2016 bola v ranných hodinách právna predchodkyňa žalovaných vyšetrená v nemocnici a odoslaná na hospitalizáciu poznamenal, že svedok Y. nepotvrdil, že by bol prítomný pri odovzdávaní peňazí. Zároveň aj s prihliadnutím na skutočnosť, že na čestnom prehlásení z 19. novembra 2016 je uvedené, že právna predchodkyňa prevzala peniaze dňa 20. novembra 2016, považoval vykonanie znaleckého dokazovania za nehospodárne. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že minimálne odovzdanie sumy 700 eur dňa 19. novembra 2016 právnej predchodkyňi žalovaných nie je preukázané, a teda žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno. Vzhľadom k tomu, že v časti istiny vo výške 666,66 eura je rozsudok právoplatný, odvolací súd zmenil výrok I. vo vzťahu k žalovanému 1/ ohľadne sumy 333,33 eura tak, že žalobu v tejto časti zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %. Vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ zostal výrok o trovách konania vyplývajúci z rozsudku súdu prvej inštancie nezmenený z dôvodu, že ide o delenú zodpovednosť dedičov za dlhy poručiteľa, preto každý z dedičov vystupuje samostatne a voči každému z nich je uplatnený samostatný nárok na úhradu 333,33 eura s príslušenstvom.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“). Namietala zmenený výrok vo vzťahu k žalovanému 1/, ako aj súvisiaci výrok o priznanom nároku na náhradu trov konania. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP argumentovala tým, že vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo nariadenie pojednávania na odvolacom súde, ktoré sa konalo dňa 2. októbra 2024. Odvolací súd i napriek tomu, že na uvedenom pojednávaní zopakoval dokazovanie, v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol zhrnutie, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil. Zároveň v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol len vlastné posúdenie, z ktorého však nie je zjavné, z akých dôkazov vychádzal pri konštatovaní skutkového a právneho stavu. K spochybneniu podpisu právnou predchodkyňou žalovaných najmä v prehlásení z 19. novembra 2016 dovolateľka dôvodila, že nevedno z akého dôkazu odvolací súd dospel k záveru o neschopnosti právnej predchodkyne žalobkyne žalovaných prevziať finančnú sumu vo výške 700 eur dňa 19. novembra 2016, keď mala byť v čase o 8:57 hod. vyšetrená na Oddelení urgentnej medicíny Fakultnej nemocnice Nitra. Z uvedeného dôvodu namietala nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k spornému dátumu 20. novembra 2016 uviedla, že odvolací súd nepodporil svoju úvahu o hospitalizácii právnej predchodkyne vo Fakultnej nemocnici X. s poukazom na žiadny konkrétny dôkaz. Podľa jej vedomostí, takýto časový údaj z obsahu spisu nevyplyva. Žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s jej vysvetlením, ktoré prezentovala už pred súdom prvej inštancie ohľadne nezrovnalosti v dátumoch na čestnom prehlásení a dátume reálneho prevzatia peňazí. Vo vyjadrení k odporu žalovaných z 19. novembra 2018 jasne uviedla, že potvrdenie mala pripravené na počítači s tým, že peniaze pôjde vybrať do bankomatu a zanesie ich právnej predchodkyňi žalovaných nasledujúci deň teda dňa 20. novembra 2016. Keďže jej sumu 700 eur poskytla matka žalobkyne, tak ju išla odovzdať právnej predchodkyňi žalovaných do jej bytu, pričom si neuvedomila, že potvrdenie pripravila s dátumom 20. novembra 2016. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd žiadnym spôsobom nezaoberal, hoci bolo jej tvrdenie podporené aj svedeckou výpoveďou jej matky H. L. na pojednávaní konanom dňa 8. novembra 2021. V kontexte uvedeného namietala, že odvolací súd si vytvoril skutkový záver bez toho, aby sa vysporiadal so všetkými dôkazmi, respektíve aj bez toho, aby uviedol aspoň to, prečo na takýto dôkaz neprihliadal. Vo vzťahu k výpovedi svedka Y. uviedla, že bol jednoznačne prítomný pri tom ako odovzdávala právnej predchodkyňi žalovaných sumu 700 eur, čo potvrdila aj jej matka v rámci svedeckej výpovede. Ak si odvolací súd osvojil tvrdenie svedka Y., že nebol prítomný pri preberaní peňazí z jej strany do rúk právnej predchodkyne žalovaných, mal sa potom vysporiadať aj s jeho tvrdením, že volal právnej predchodkyňi žalovaných sanitku približne o 10:00 hod., čo potvrdzuje, že bol prítomný v byte právnej predchodkyne žalovaných v deň, kedy mala byť hospitalizovaná. Zároveň to vytvára priestor pre dedukciu, že mohol byť prítomný pri preberaní peňazí ako tvrdila. Aj v tejto časti bola preto toho názoru, že odvolací súd síce vytvoril skutkový dej, avšak stále nevedno z akých dôkazov vychádzal a nie je možné vydedukovať ani to, prečo sa nevysporiadal s dôkazmi ako s celkom. Dovolateľka zároveň spochybnila aj časový údaj ohľadne hospitalizácie právnej predchodkyne žalovaných vo Fakultnej nemocnici X., a času, kedy mal druh právnej predchodkyne

žalovaných volať sanitku. Vo vzťahu k nevykonaniu znaleckého dokazovania a tým k spochybneniu podpisu na čestnom prehlásení z 19. novembra 2016 oproti podpisu poručiťky na prehlásení zo dňa 6. novembra 2016, ako aj podpisu na čestnom prehlásení z 30. septembra 2016, dovolateľka tvrdila, že voči návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania nemala výhrady. Rozpory v dátumoch vysvetlila. Vykonanie znaleckého dokazovania by mnohé vyriešilo, avšak ani k tomuto odvolací súd nepristúpil, čím len zdôraznil arbitrárnosť napadnutého rozsudku. Zároveň podotkla, že odvolací súd sa sústredil len na tretiu splátku vo výške 700 eur, pričom nevenoval pozornosť zvyšným dvom splátkam v sume 200 eur a 100 eur. Na spornej sume 700 eur mali všetci žalovaní rovnaký podiel. Uvedenou deľbou tejto spornej sumy 700 eur pripadala na žalovaného 1/ suma vo výške 233,33 eura. Keďže žalovaný 1/ nespochybnil prvé dve splátky, z ktorých na jeho osobu malo pripadať celkom suma 100 eur, tak mal byť zaviazaný povinnosťou úhrady sumy vo výške 100 eur a žaloba, ak mala byť zamietnutá tak len v rozsahu 233,33 eura. V kontexte uvedeného poukázala na tvrdenie odvolacieho súdu, v zmysle ktorého minimálne odovzdanie sumy 700 eur právnej predchodkyňi žalobkyňi dňa 19. novembra 2016 nebolo preukázané, preto žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno. Vo vzťahu k sume 300 eur podľa jej tvrdenia uniesla dôkazné bremeno. Z uvedeného dôvodu preto namietala zamietnutie žaloby vo vzťahu k žalovanému 1/ v celom rozsahu. V závere poznamenala, že nedostatočné odôvodnenie, ako aj argumentácia odvolacieho súdu vo vzťahu k vykonaným dôkazom a ich hodnotenie mali za následok, že napadnuté rozhodnutie nedáva relevantnú odpoveď na otázky podstatné pre rozhodnutie v danej veci a má znaky arbitrárnosti. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu sa nestotožnil s uplatneným dovolacím dôvodom, dovolanie považoval za neprípustné, nedôvodné a účelové. Podľa jeho názoru uplatnené dôvody smerujú len proti dôvodom rozhodnutia, lebo z jeho obsahu nevyplyva v čom spočíva tvrdená vada arbitrárnosti. V tejto súvislosti zdôraznil, že je potrebné odlišovať pre dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania dôvody, ktoré zakladajú aj opodstatnenosť dovolania. Len vymedzenie vady napadnutého rozhodnutia nedostatočnosťou odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k vykonaným dôkazom a k ich hodnoteniu nepovažoval za postačujúce. Podľa jeho názoru, odvolací súd jasne a zrozumiteľne uviedol svoje úvahy a dôkazy, ktoré vyhodnotil. Žalobkyňa získala nárok na úhradu sumy vo výške 666,66 eura právoplatnosťou rozsudku súdu prvej inštancie, a to nie z dôvodu, že by žalovaní 2/ a 3/ uznali jej nárok, ale z dôvodu, že sa vzdali snahy o dosiahnutie spravodlivosti s prihliadnutím aj na náklady, ktoré by v súvislosti s konaním vznikli. S poukazom na vyjadrenia žalovaného 2/ na pojednávaní konanom dňa 12. apríla 2023, považoval uvádzané tvrdenia žalobkyňou za nepravdivé. Nepodaním odvolania žalovanými 2/ a 3/ a to bez ohľadu na záver odvolacieho súdu o spornosti časti nároku v rozsahu 700 eur z uplatnených 1000 eur, zostal skutkový základ nárokovaných častí rovnaký. Navrhol dovolanie zamietnuť. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

13. Pojem procesný postup bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, 1Cdo/ 6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolateľka sa v spore domáhala zaplatenia sumy 1000 eur z titulu zaplatenia časti kúpnej ceny za základe ústne uzavretej zmluvy o budúcej kúpnej zmluve o predaji garáže nachádzajúcej sa v k. ú. X. za dojednanú kúpnu cenu vo výške 3000 eur s právnou predchodkyňou žalovaných S. H., ktorá zomrela dňa 21. decembra 2016. Z dôvodu zaplatenia časti kúpnej ceny vo výške 1000 eur si voči žalovaným uplatnila samostatne sumu vo výške 333,33 eura s príslušenstvom. Žalovaný 1/ spochybňoval prijatú platbu dňa 19. novembra 2016 v sume 700 eur jeho právnou predchodkyňou z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu a následnej hospitalizácie. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní, následne vyhovel odvolaniu žalovaného 1/ a

napadnutý výrok I. zmenil a žalobu zamietol. Žalobný nárok v sume 333,33 eura uplatnený voči žalovanému 1/ zamietol v celom rozsahu, z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou v spore, ohľadne odovzdania sumy 700 eur žalobkyňou dňa 19. novembra 2016. Vo vzťahu k ďalším platbám celkom v sume 300 eur, s pripadajúcou čiastkou na žalovaného 1/ v sume 100 eur neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré žalobu aj v tejto časti zamietol.

15. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že bolo povinnosťou odvolacieho súdu uviesť nielen aké dôkazy zopakoval, ale aj aké závery mu z vykonaného dokazovania vyplynuli. Hlavné rozpor v tvrdení svedka Y., ktorý poprel, že by bol prítomný pri preberaní peňazí v sume 700 eur právnou predchodkyňou žalovaných dňa 19. novembra 2016, ako aj časový údaj jej hospitalizácie a zabezpečenia sanitky, volanej svedkom Y., ako aj v tejto súvislosti nevyhodnotenie výpovede svedkyne A. H. L..

16. K namietanej arbitrárnosti dovolací súd uvádza, že ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. V okolnostiach preskúmvanej veci je nesporné, že odvolací súd posudzoval uplatnenú námietku žalovaným 1/ len vo vzťahu k sume 700 eur, ktorá mala jeho matka prevziať dňa 19. novembra 2016 od žalobkyne. Z dôvodu spochybnenia skutkových okolností ohľadne podpisu, hospitalizácie a výpovede svedka Y., dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou, preto žalobu zamietol. Z obsahu odôvodnenia nevyplýva hodnotenie všetkých vykonaných dôkazov k spornému tvrdeniu ohľadne poskytnutej sumy 700 eur, k spôsobilosti matky žalovaného 1/ dňa 19. novembra 2016 k podpisu o prevzatí uvedenej sumy. I napriek tomu, že odvolací súd na nariadenom pojednávaní zopakoval dokazovanie, jeho závery ku ktorým dospel náležite nevysvetlil. Dovolateľka preto dôvodne namietala nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, lebo hodnotiaci úvaha odvolacieho súdu, v danom prípade nezodpovedá zásadám formálnej logiky, nevychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nespĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne nezakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť, ani všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. V hodnotení skutkových zistení absentuje zdôvodnenie, na základe akých dôkazov odvolací súd dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou aj vo vzťahu k prehláseniam z 30. apríla 2016 a zo 6. novembra 2016, ktorých spornosť neposudzoval. Taktiež nevyplýva ako sa vysporiadal odvolací súd s rozporom vo výpovediach svedkov Y. a A. L. ohľadne odovzdania sumy 700 eur matke žalovaného 1/, ako aj časových súvislostí a záveru odvolacieho súdu, že by bolo málo pravdepodobné, aby došlo k prevzatiu sumy 700 eur dňa 19. novembra 2016 pred

vyšetrením a následnou hospitalizáciou právnej predchodkyne žalovaného 1/.

18. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

19. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú uplatnený nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.).

20. Najvyšší súd v uznesení zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/100/2018 uviedol, že „procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch a dôkazoch rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou kapacitou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada tzv. opomenuté dôkazy takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť“. Totožný názor vyplýva aj z uznesenia najvyššieho súdu z 29. októbra 2019 sp. zn. 5Cdo/202/2018.

21. V kontexte uvedeného považoval dovolací súd za dôvodnú aj námietku týkajúcu sa vyhodnotenia podpisu právnej predchodkyne žalovaného 1/ na prehláseniach o prevzatí súm celkom vo výške 1000 eur. Z obsahu spisu je nesporné, že žalovaný 1/ v podanom odpore proti platobnému rozkazu navrhol znalecké dokazovanie znalcom z odboru písmo-znalcstva. Žalobkyňa k uvedenému návrhu nemala námietky. I napriek tomu, že sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nenavrnutí znaleckého dokazovania, spornosť namietaného podpisu neodstránil. Jeho záver o nehospodárnosti vykonania navrhnutého dokazovania nemožno považovať za opodstatnený.

22. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočíva v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na voľi sporovej strany. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo

účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge proti Holandskou z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi (sp. zn. 6Cdo/259/2010).

23. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 332/09). Zasadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne dostatočne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada vyplývajúca z čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

24. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd považoval uplatnenú námietku týkajúcu sa hodnotenia dôkazov za podstatnú. Rozsah vykonaného dokazovania, ako aj následné zhodnotenie jednotlivých vykonaných dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP, nezodpovedá obsahu spisu. Napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti, preto na základe dovolateľkou uplatnených námietok možno dospieť k záveru o existencii vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

25. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že dovolateľka dôvodne namietla nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ako aj jeho arbitrárnosť, preto dovolací dôvod uplatnený podľa § 420 písm. f) CSP je nielen procesne prípustný, ale aj dôvodný. Dovolací súd preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 CSP).

26. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

27. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalovaného 1/ a v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP sa náležite vysporiadať so všetkými podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

28. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.